

Proroctví indiána

Lidstvo se po celou svou historii snažilo zjistit, co přinese budoucnost. Delfské orákulum, středověcí proroci a alchymisté stále přitahují naši pozornost, a taková jména jako Nostradamus, mnich Ábel, ruský prorok Němčin nebo bulharská léčitelka Vanga jsou pravděpodobně mnohým známá.

Ale kolik bylo proroků a věstců, jejichž jména se k nám nedonesla. Každá kultura měla jistě své věstce. V jednom ze snění jsem se ocitla v Severní Americe v době dobývání Divokého západu a tam jsem vyslechla proroctví týkající se budoucnosti Ameriky (USA), z něhož se část již naplnila, ale je tu také něco, co se musí stát, a možná brzy.

Tento sen byl zaznamenán už v roce 2002. Ano, od té doby uplynulo už deset let. Ale mnohé z toho, co bylo tehdy viděno a zaznamenáno, se splnilo, a něco je teprve v budoucnosti. Proto jsem se rozhodla tento „starý“ materiál zveřejnit. Podle mého názoru je stále aktuální, zejména proto, že některé z věcí, které byly zaznamenány před 10 lety, se během této doby naplnily, sen se ukázal být v mnoha ohledech prorocký.

...Sním o ploché rovině: ani kopec, ani hrbol. Slunce nemilosrdně pálí a jednotlivé stromy jako by se vznášely v jakési fata morgáně. Touto rovinou se v široké stuze vine cesta. Jezdí po ní vozy tažené koňmi a zvedají prach. I ony jako by se vznášely v horkém vzduchu. Dolehne ke mně skřípot kol, dusot kopyt, něčí vzdálené rozhovory, výkřiky a pleskání špatně upevněné látky, kterou jsou vozy přikryty.

Přilétám blíž. Jeden z povozů pomalu projíždí přede mnou. Koně řídí muž středního věku. Vlasy má rozčuchané, unavený obličej ošlehaný větrem. Na sobě má hrubé boty a něco jako dlouhý kabát se záplatami. Vedle něj leží obnošená kamizola neurčité barvy.

Tento muž není ve voze sám. Všimnu si ještě ženy a dvou dětí. Jsou to chlapec a dívka přibližně stejného věku: asi sedm nebo osm let. Žena má na sobě černý plášť. Nebo spíš je to přehoz-pelerína s kapucí, uvázaný pod bradou. Zpod této peleríny je vidět dlouhá tmavá sukně.

Je to rodina přestěhovalců na divoký západ, jak říkal vnitřní hlas. Ušli už dlouhou cestu a jsou velmi unavení. Nejsou však na této cestě sami: dlouhá karavana povozů se táhla na velkou vzdálenost. Někteří putují vedle pěšky, jiní na koních.

Vidím truhly a nějaké věci svázané do velkých ranců na nekrytém dvoukolovém vozíku. V prachu ulpívají stopy od kol a koňských kopyt. Prach zvednutý karavanou se pomalu usazuje, a slunce dál praží.

Vtom se ale na planině objevují rokle. A brzy planina končí u okraje propasti. Hluboko dole se klikatí tenký proud nějaké řeky. Velký dravý pták roztahuje křídla ve vzduchu. Na druhé straně propasti rovina pokračuje. Shora je vidět, že

tato planina je rozbrázděná obludnými kaňony. A teď je krajina plná majestátních hor s plochými vrcholky a vrstevnatými strmými svahy. Vypadají velmi podobně jako obrovské pláty vrstveného dortu.

Slunce se konečně chýlí k západu, a načervenalá půda se v jeho paprscích barví mědí.

Na některých místech se uchytily křivé stromy. Jaké krásné panorama! Pohled na tento fantastický výtvar přírody bere dech. Lidé se plazí se svými věcmi po úzké a nebezpečné cestě, táhnou své vozy a týrají tímto sestupem už dávno unavená zvířata...

...A teď jsem už od nich daleko. Nastala chladná noc. Měsíc tiše svítí a třpytí se hvězdy. Cvrliká nějaký hmyz. U řeky jsou velké houštiny, a skály se zvedají svými vrstevnatými římsami.

V dálce hoří oheň. Stromy, které osvětluje, jako by ožily a pohybovaly se v rytmu ohně. Slyším neznámou řeč. Letím blíž. Přede mnou je indiánská osada. Nějací lidé jsou shromážděni kolem ohně. Jejich kůže vypadá ve světle skákajícího ohně ohnivě rudá, vlasy mají svázané ozdobnými stuhami.

Tady je žena v dlouhých šatech-košili bez rukávů s ornamenty na krku. Na ruku má pásky-náramky protkané ornamenty. Stejnou stuhu má uvázanou přes čelo, zadržuje tak dlouhé rozpuštěné vlasy. Kolem pobíhají děti. Některé z nich jsou zcela nahé. Jeden z indiánů, pravděpodobně válečník, stojí s kopím na okraji osady. Na sobě má kožené kalhoty s třásněmi, kolem krku náhrdelník ze zvířecích tesáků, ruce má nad lokty svázané pásky-náramky, za stuhou na hlavě má zastrčené pero dravého ptáka.

Osada se skládá z několika obydlí podobných čukotským čumům. Jedná se o viggamy.

Všichni jsou zde velmi smutní a vážní. V centru se kolem ohně shromáždili členové kmene. U ohně leží na travnaté podestýlce starý indián. Tento stařík byl přikrytý tmavou pokrývkou. Jeho vráscitá tvář nic nevyjadřovala, šikmé oči se dívaly vzhůru a jeho orlí nos výrazně vyčníval. Tento muž byl velmi starý a ocitl se na prahu smrti. Všichni se s ním loučili.

A vtom začal stařík slabým hlasem něco říkat soukmenovcům. Jeho řeč byla monotónní a pro mě nesrozumitelná. V ohni praskala polena, příjemně to vonělo spálenou trávou. Najednou začal vnitřní hlas jakoby překládat staříkovu řeč do ruštiny, a já uslyšela indiánovo proroctví týkající se budoucnosti jeho země...

„Bílá invaze. Bílí lidé už i k nám dorazili. Brzy osídlí celou naši zemi a to pro nás bude špatné. Vyženou náš lid do špatných zemí (rezervací)...

A oni, běloši, budou mít velkou bílou zemi (USA). A bude žít 300 našich zim a ještě 33. A budou mít dva bohy. Jednomu budou stavět chrámy a mluvit o něm (křesťanství), a druhému se budou klanět a žít podle něj. Jméno toho druhého bude

Žlutý Dábel (zlato). A mnozí mu budou obětováni (pravděpodobně zlatá horečka). Zatím spí v našich horách.

Starý indián hovoří o budoucnosti

Lidé ho obléknou do zelené kůže a bude šustit (papírový dolar). Za šustění této kůže si mezi sebou rozdělí naši zemi. Ale budou mít mezi sebou válku kvůli černému lidu (občanskou válku), ale i té je souzeno skončit.

Pak tito lidé oživí železo a to za ně bude dělat všechno (stroje, zařízení). Pak ale Žlutý Dábel začne svlékat svou kůži a začnou neštěstí a potíže (pravděpodobně velká deprese 30. let), a potom bude velká válka daleko za velikou vodou (druhá světová válka v Evropě). Ale ta se dotkne i této země, protože jejich synové půjdou do války, aby přinesli velkou slávu. Pak budou kousat malé války.

...A budou lovit rudé přízraky v zemi úzkookých lidí (vietnamská válka). A vyrostou kamenné lesy až do nebe (mrakodrapy), a budou chodit po Měsíci, a mezi hvězdami budou chodit, a troufnou si na Rudou Tvář (Mars), ale tam je čeká záhuba. Oni se však s porážkou nesmíří a znovu se tam vydají.

Budou mít ne skutečnou potravu a ne skutečné rostliny (možná modifikované genetickým inženýrstvím). A vytvoří strašlivé příšery, a budou žít ve vymyšleném světě (možná virtuálním), aniž by viděli ten skutečný. A budou si myslet, že jsou

silnější než všichni ostatní, a poučovat všechny budou, a nutit je dělat to, co oni potřebují.

...Celá země se pokryje pavučinou pevných cest, a rozzáří se nočními ohni. Budou chodit po obloze jako po zemi, mávat železnými křídly (letadla), a děsit budou všechny svou silou.

Ale kvůli černým vodám (možná ropa) bude válka ve žlutých pískách (Blízký východ) a bude pokračovat válkou suché trávy (možná drogy) Tato válka vyděsí velkou zemi. Suchá tráva vzplane i zde (možná teroristické útoky?). Do těchto válek je požene Žlutý Dábel. Ale ten opět začne svlékat kůži. Bude z něj padat šupina za šupinou až do konce (možná pád dolaru) To přinese velké neštěstí a bídu.

...A zvolí černošského náčelníka za pomoci lidí z Měsíce (zvolí si černošského prezidenta).

... A černí lidé budou vládnout, vzpomenou na staré křivdy a neodpustí bílým. A bude vládnout strašná neřest, která ničí rodiny...

A vzplanou války černých a bílých.

Místo jedné velké země bude mnoho malých, a ty budou nejchudší. A potom se země pokryje vodou, jejich kamenné lesy se potopí. Proto vy, moji potomci, žijte v těchto horách a neopouštějte je.

Zůstanou pouze ony. A vy zůstanete žít na naší půdě, a nikdo jiný."

...Dořekl to a zmlkl. Starý indián zemřel. Jestli mu jeho soukmenovci rozuměli, nebo ne, to nevím. Rozdělali tedy oheň, spálili jeho tělo a popel vynesli vysoko do hor, kde ho zazdili do vyhloubené komory vysoko nad zemí ve strmé skále.

V předjitřním tichu bylo slyšet nárek žen, dunivé rány se odrážely od rudých hor.

Letěla jsem nad těmito kaňony, a vtom jako by se změnil čas. Pode mnou města, mrakodrapy, pavučina silnic. Projíždějící auta, projíždějící vlaky. A čas opět běžel kupředu. Nějaké nepokoje, střelba, černí muslimové rozpoutali ty nepokoje. A opět čas běžel dál. Pode mnou oceán, žádná americká města, jen Kordillery, hluboké kaňony, lesy. V horách a na pobřeží žijí indiáni. Budují malá městečka - osady a oblékají se do svých národních oděvů, které si zachovaly své rysy až do dnešní doby. Obdělávají zde půdu a živí se lovem.

Vyneslo mě to nahoru, a probudila jsem se.

...Takové proroctví o budoucnosti Ameriky bylo vidět ve snu. Možná je v něm i kus pravdy. Čas ukáže...

Zapsala Valeria Kolcova 30.12.2012